

Cursul de Studiu al Bibliei

Lecția No. 9

Puterea de Transformare a Duhului lui Dumnezeu

© 2000, 2003 Biserica Unită a lui Dumnezeu, o *Asociație Internațională* Toate drepturile rezervate. Tipărită în Statele Unite ale Americii. Scripturile în această broșură sunt citate din Traducerea Românească de Dumitru Cornilescu, dacă nu este notat altfel, (cu corectări gramaticale) prin e-Sword, versiunea 7.9.8, Copyright 2000-2008, Rick Meyers, Toate drepturile rezervate mondial.

Autor: Roger Foster. *Recenzenți Editoriali:* Scott Ashley, John Bald, Peter Eddington, Bruce Gore, Roy Holladay, Paul Kieffer, Graemme Marshall, Burk McNair, Darris McNeely, David Register, John Ross Schroeder, Richard Thompson, David Treybig, Leon Walker, Donald Ward, Robin Webber, Lyle Welty, Dean Wilson. *Desen:* Shaun Venish.

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu educativ gratuit în interesul public, publicat de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association].

Puterea de Transformare a Duhului lui Dumnezeu

„Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.”

Apostolul Pavel (Romani 12:2).

Puține creaturi pot rivala în frumusețe cu fluturele monarh. Desenul uimitor al aripilor, în portocaliu și negru, sunt o priveliște uimitoare, o desfătare a ochilor.

Dar monarhul începe în felul acela. Înainte de a atinge maturitatea trebuie să sufere o serie de transformări remarcabile. Începând dela un ou de jumătate de milimetru, fluturele în devenire crește înăuntrul oului pentru câteva zile înainte de a ajunge în stagiul de larvă, în care începe un timp ca omidă cu dungi de un galben verde strălucitor. În stagiul acesta năpârlește de câteva ori, adăugând o piele nouă și pierzând pe cea veche astfel ca să poată să continue să crească. Atunci este gata pentru stagiul nou în viața sa, acela de crisalidă sau pupă.

În stagiul acesta omida atârână cu capul în jos, de obicei de o frunză sau vreasc, și se încapsulează într-un cocon protector. Aici, după aproximativ 10 la 14 zile, suferă încă o altă transformare uimitoare. La sfârșitul acestui stagiu, coaja protectoare devine transparentă și apare un fluture monarh adult maiestuos.

Cu metamorfoza completă, fluturele începe o viață nouă. Noua creatură este vast diferită de ceea ce am văzut noi înainte. Pe măsură ce s-a maturizat s-a schimbat în multe feluri. S-a transformat în ceva foarte diferit. Rezultatul final este foarte diferit decât începutul.

Scripturile ne spun că și noi avem nevoie să suferim o transformare – o schimbare, cu ajutorul lui Dumnezeu, dela „omul cel vechi” la „omul cel nou,” o ființă omenească ce „se înnoiește spre cunoștință, și creată „după chipul Celui ce l-a făcut,” „făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul” (Coloseni 3:9-10; Efeseni 4:22-24).

În lecția aceasta vom discuta schimbarea aceasta remarcabilă, făcută posibilă numai prin puterea de transformare a Duhului lui Dumnezeu.

Ce este Duhul Sfânt?

Raportul biblic al vechiului Israel descrie un popor familiar din abundență cu Cuvântul lui Dumnezeu – mai mult decât oricare alt popor în istorie. Totuși, cu câteva excepții, Israelii nu au reușit să trăiască neclintiți în instrucțiunile Creatorului lor. Deși Dumnezeu le-a dat cunoștința modului Său de viață, El nu le-a dat, cât au trăit, tăria interioară de care au avut nevoie să controleze natura lor carnală. Totuși EL a promis ca avea să vină un timp când puterea aceea spirituală avea să fie la îndemâna nu numai a lor dar va fi extinsă popoarelor tuturor națiunilor prin darul Duhului Său.

Experiența lor ne ajută să înțelegem că oamenii sunt incompleți fără Duhul lui Dumnezeu. Așa cum explică apostolul Pavel: „...nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de [prin] *Duhul lui Dumnezeu*” (1 Corinteni 2:11, accentuarea adăugată peste tot). El adaugă: „...Dar omul firească nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește” (versul 14).

Discernământul acesta spiritual este accesibil numai dela Dumnezeu ca un dar prin Duhul Său. Dumnezeu pune Duhul Său la îndemâna celor care se pocăiesc cu adevărat și au vechiul lor ego înmormântat simbolic cu Hristos în mormântul de apă al botezului. Isus a promis corpului de credincioși convertiți în modul acesta că Duhul Sfânt o „să vă călăuzească [pe ei] în tot adevărul” (Ioan 16:13).

Pentru a pricepe cum *ne transformă* Duhul Sfânt, trebuie să înțelegem ce este duhul acela. Începem considerând ce este Dumnezeu. Isus a explicat că „Dumnezeu este *Duh*; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr” (Ioan 4:24). *Duh* descrie potrivit însăși esența lui Dumnezeu, la fel cum *dragostea* descrie esența caracterului Lui (1 Ioan 4:8, 16).

Un înger, anunțând-o pe Maria că avea să dea naștere lui Isus ca Mesia, descrie Duhul Sfânt ca „*puterea Celui Prea Înalt*” (Luca 1:35). Isus le-a spus apostolilor Săi, „...voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi...” (Faptele Apostolilor 1:8). Pavel explică, „...Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci *de putere, de dragoste și de chibzuință*” (2 Timotei 1:7). Pavel și alții au făcut „fie prin puterea semnelor și a minunilor, fie *prin puterea Duhului Sfânt*” (Romani 15:19).

Scripturile descriu Duhul lui Dumnezeu ca *manifestarea puterii Sale divine* înăuntrul creației Sale, în special în acei pe care i-a chemat și i-a convertit – sfinții. Prin „*puterea Celui Prea Înalt*” (Luca 1:35) El poate instila în noi atributele caracterului și naturii Sale divine. Atributele acestea divine, spirituale, transformă firea noastră slabă, omenească într-atât că noi devenim „părtași firii dumnezeiești” (2 Petru 1:4). Prin alegeri pozitive noi trebuie să fim dispuși să umblăm supuși în noua viață – *să folosim* Duhul lui Dumnezeu să învingem propria noastră fire carnală, slabă.

Cuvintele traduse „Duhul Sfânt” transmit concepția de putere. În greaca originală fraza pentru „Duhul Sfânt” este *hagios pneuma*, însemnând literal „*vântul sfânt*.” *Pneuma* poate de asemenea să însemne respirație, ca în „duhul [pneuma] de viață” (Apocalipsa 11:11; compară cu Genesa 7:15). Așa cum respirația este esențială pentru viața fizică, tot așa Duhul lui Dumnezeu este esențial pentru viața veșnică. Și, întocmai cum vântul este o forță invizibilă dar puternică în mediul fizic, tot așa Duhul Sfânt este o forță invizibilă, puternică în dezvoltarea noastră spirituală.

Dicționarul Biblic al lui Holman [The Holman Bible Dictionary] însumează comparația Duhului lui Dumnezeu în Vechiul Testament cu vânt și respirație: „Într-un sens Duhul lui Dumnezeu este descris ca un vânt puternic, [cu] ebraica folosind același cuvânt *ruach* pentru vânt, respirație și duh. În timpul Exodului, Dumnezeu a folosit vântul acesta să separe marea, făcând posibil pentru Israeliti să treacă prin ea în siguranță și să scape Faraonului și a armatelor sale (Exodul 14:21)...Din cele 87 de ori cât este Duhul descris ca vânt, 37 descriu vântul ca agent al lui Dumnezeu, în cea mai mare parte distrugător, și întotdeauna puternic și intens. Calitatea aceasta a Duhului este clar că reflectă puterea lui Dumnezeu” (Multimedia Version Software, „Duhul Sfânt”).

Una din rugăciunile lui Pavel a fost ca Dumnezeu să ne dea „Și mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți, și care este față de noi, credincioșii, nemărginita *mărime a puterii Sale*, după *lucrarea puterii tăriei Lui*, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți, și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești” (Efeseni 1:17-20).

Dumnezeu a folosit direct comparația aceasta a „*lucrării puterii tăriei Lui*” ca un vânt puternic când a dat pentru prima dată duhul Săi discipolilor lui Hristos. Așa cum a scris Luca: „În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în acelaș loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească” (Faptele Apostolilor 2:1-4).

După ce Petru a ținut o predică puternică în care a explicat de ce Isus a trebuit să fie omorât și ce minune a însemnat venirea Duhului Sfânt asupra ucenicilor Săi, mulți din audiența lui Petru au fost „au

rămas străpunși în inimă, și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem?” „Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi *veți primi darul Sfântului Duh*. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeuul nostru” (versurile 37-39).

Pentru prima dată în istorie Dumnezeu Își punea Duhul Său la dispoziția celor care erau dispuși să se pocăiască de păcatele lor și să înceapă să i se supună Lui (Faptele Apostolilor 5:32). „Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adaus aproape trei mii de suflete. Ei stăruiau în învățătura apostolilor...” (Faptele Apostolilor 2:41-42). Nimic ca aceasta nu se mai întâmplase vre-odată! Puterea de transformare a lui Dumnezeu lucra cu tărie în viețile apostolilor și a altora pe care El îi chema.

Cu o ocazie mai devreme, „Isus a stătut în picioare, și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.” Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-l primească cei ce vor crede în El...” (Ioan 7:37-39). Aici Isus se referă nu numai la primirea noastră a Duhului Sfânt dar la El curgând afară din noi – să producă „roada luminii [fructul Duhului] ...în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr” (Efeseni 5:9).

Într-un mod limitat, Sfântul Duh, ca o manifestarea a puterii lui Dumnezeu, poate fi comparat cu scurgerea curentului electric. Electricitatea curge prin fire conducătoare dela sursă la obiectivele care o folosesc. Atâta timp cât scurgerea de curent electric dela sursă este neîntreruptă, obiectivele acelea au uzul puterii ei. Dar orice întrerupere a curentului electric este însoțită de pierderea puterii a obiectelor care o folosesc. Contactul constant cu sursa de putere electrică este esențială.

La fel este de adevărat cu Sfântul Duh. Noi nu avem capacitatea de a înmagazina permanent puterea Sfântului Duh pentru folosit când nu avem chef să-L servim pe Dumnezeu. Dacă noi întrerupem relația cu Dumnezeu, ne separăm singuri de puterea Sa care lucrează în noi. Deci „omul nostru din lăuntru” are nevoie să se „înnoiască din zi în zi” (2 Corinteni 4:16; compară cu Tit 3:5).

Cineva ar putea să întrebe: Cum poate ca Sfântul Duh să fie un dar dacă efectele lui depind de noi păstrând o relație continuă cu Dumnezeu?

Din nou, o analogie ne este de ajutor. Presupune că o mare companie de energie electrică oferă serviciu electric gratuit tuturor caselor mobile pe o rază de 15 kilometri dela uzina electrică. Energia electrică a acestor case ar fi un dar al companiei de electricitate. Dar să presupunem că mai multe din casele acestea au fost transportate sau mutate într-o locație dincolo de limita determinată de compania electrică. Vor fi ele încă eligibile pentru serviciul electric gratuit?

No. Darul energiei electrice gratuite ar fi aplicabil numai acelor trăind în cadrul limitelor specificate de compania de electricitate.

Într-o manieră asemănătoare, menținerea noastră a unei legături strânse cu Dumnezeu este cheia pentru ca noi să ne primim puterea spirituală dela El. Dumnezeu este Sursa acelei puteri.

David, unul dintre puținii oameni menționați în Vechiul Testament care să fi primit pe Sfântul Duh, o compară cu „prezența” personală a lui Dumnezeu în viața sa (Psalm 51:11; 139:7). Pavel a exprimat în mare măsură același gând când a scris: „*Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea*” (Filipeni 2:13). Sfântul Duh este puterea lui Dumnezeu lucrând activ în sfinții Săi chemați și aleși, *transformându-i* în fiii și fiicele Lui, făcând posibil ca să „să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos” „Efeseni 4:15).

Isus descrie Duhul lui Dumnezeu ca „Duhul adevărului” și „Mângâietor” „care purcede dela Tatăl” (Ioan 15:26). Cu alte cuvinte, Dumnezeu ne dă putere, activ și direct, prin Duhul Său. Este puternica sa putere care acționează în noi, ajutându-ne să trăim în neprihănire.

Cuvântul grec tradus „Ajutor” [Mângâietor] este *parakletos*. Când este tradus „Ajutor” sau „Mângâietor,” se referă la Sfântul Duh. Însă, în unul dintre pasaje unde este tradus ca „Avocat,” se referă la Isus ca Avocatul nostru cu Tatăl. Forma de verb al acestui cuvânt este *parakaleo*, tradus în diferite feluri ca „a implora,” „a mângâia,” „a consola,” „a dori,” „a îmboldi,” „a sfătui,” „a ruga fierbinte” și „a ruga.” A treia formă a cuvântului, *parakleios*, este un substantiv tradus ca „consolare,” „rugăminte,” „consolare” și „implorare.”

Parakleitos înseamnă literal cineva „chemat de partea unuia” sau „în ajutorul unuia” (*Dicționarul complet al traducătorului al lui Vine al cuvintelor Vechiului și Noului Testament* [Vine's Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words], 1985, „Comfort, Comforter, Comfortless”). În folosirea greacă a epocii, a fost adesea folosit în legătură cu un consilier legal, care pledează cazul unuia în fața unei instanțe. Toate aceste trei cuvinte grecești sunt derivate din cuvinte grece de rădăcină însemnând „să chemi de partea cuiva” – implicând să chemi în ajutor.

Din înțelesurile acestea putem vedea că *parakletos*, când este folosit să descrie Duhul lui Dumnezeu ca Mângâietorul nostru, implică o *sursă de ajutor* care ne este la dispoziție în momente de nevoie sau necaz – transmițându-ne ghidarea și ajutorul lui Dumnezeu întocmai cum un avocat ar face-o, ca „consilier pentru apărare,” dacă am fi fost la judecată într-o instanță de judecată.

Pavel a ilustrat aceasta în 2 Corinteni 1. Dar întregul efect al descriției lui Pavel a Sfântului Duh ca Mângâietorul nostru se pierde în multe traduceri. Aceasta este pentru că cuvintele grecești *parakletos*, *paraklesis* and *parakaleo* sunt greu de tradus în formele potrivite ale unui singur cuvânt. Cuvintele folosite cel mai obișnuit de traducători – consolare, mângâiere – nu exprimă adecvat înțelesul reflectat de cuvintele grecești.

Pentru a remedia deficiența aceasta de traducere am înlocuit în citatul ce urmează, în paranteze, forme potrivite ale cuvântului ajutor, sau fraze ce conțin cuvântul ajutor cu cuvintele mângâiere și consolare folosite de traducători. Aceasta transmite mai bine forța intenției lui Pavel. Pavel a scris: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeu oricărei mângâieri [*ajutor spiritual divin*], care ne mângâie [*ajută*] în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea [*ajutorul*] cu care noi înșine suntem mângâiați [*ajutorul spiritual*] de Dumnezeu, să putem mângâia [*ajuta*] pe cei ce se află în vreun necaz! Căci, după cum avem parte din belșug de suferințele lui Hristos, tot așa, prin Hristos avem parte din belșug și de mângâiere [*ajutor spiritual*]. Așa că, dacă suntem în necaz, suntem pentru mângâierea [*ajutorul spiritual*] și mântuirea voastră; dacă suntem mângâiați [*ajutați spiritual*], suntem pentru mângâierea [*ajutorul spiritual*] voastră, care se arată prin faptul că răbdați aceleași suferințe ca și noi. Și nădejdea noastră pentru voi, este neclintită, pentru că știm că, dacă aveți parte de suferințe, aveți parte și de mângâiere [*ajutorul spiritual divin*]. (2 Corinteni 1:3-7).

Pavel a dorit ca Corinteni să nu uite niciodată că ei puteau avea acces și să depindă de ajutorul puternic al Creatorului universului. „El însuși a zis: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.” Așa că putem zice plini de încredere: „Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?” (Evreii 13:5-6).

Dumnezeu trece dincolo de a-i numai *ajuta* pe cei ce-L slujesc. El îi *inspiră* și *conduce* prin Duhul Său. Pavel a scris: „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fiii ai lui Dumnezeu” (Romani 8:14). Și Petru explică cum „oamenii cei sfinți ai lui Dumnezeu au grăit, purtați fiind de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:21).

Să examinăm cum a condus și inspirat Dumnezeu pe slujitorii Săi de-a lungul veacurilor.

Duhul lui Dumnezeu înainte de epoca Bisericii

Când este menționată prima dată Duhul lui Dumnezeu în Biblie?

„La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul. Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întunec, și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor” (Genesa 1:1-2).

În primul ei capitol Biblia ne introduce la efectul puternic al Duhului lui Dumnezeu. Versurile următoare îl descriu atunci pe Dumnezeu, cu puterea Duhului Său, formând cerurile și pământul și tot ce există în ele. „Suflarea Lui înseninează cerul...” (Iov 26:13). Dumnezeu a făcut atunci pe om „după chipul Său” Genesa 1:26-28). El l-a pus pe primul om și femeie în Grădina Edenului, unde ei ar fi putut să mănânce din pomul vieții (Genesa 2:9).

Hristos a propovăduit că „viața” – viața veșnică – este posibilă numai prin Duhul lui Dumnezeu (Ioan 6:63). Pavel a explicat că, „dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi” (Romani 8:11). Deci, pomul vieții reprezintă *puterea dătătoare de viață* a Duhului lui Dumnezeu.

Adam și Eva, bine-nțeleș, au avut ocazia să facă o altă alegere. Și, spre detrimentul lor, ai au ales pomul celălalt. Ca rezultat al persuasiunii Satanei, ei au ales fructul pomului care a reprezentat numai *cunoștința* binelui și răului – „pomul *cunoștinței* binelui și răului” – în loc de puterea de a supune și controla firea omenească reprezentată de fructul pomului vieții (Genesa 2:16-17; 3:6). Tragic, ei nu au înțeles că *cunoștința singură* – în special cunoștința achiziționată în principal prin experiența omenească – nu este suficientă.

Astfel cu Adam și Eva istoria ființelor omenești a început *fără prezența activă a lui Dumnezeu* în viețile lor; le-a lipsit puterea și ajutorul Duhului Său.

Pe la vremea lui Noe, cum îi afectase alegerea lui Adam și a Evei pe descendenții lor?

„Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de silnicie. Dumnezeu S'a uitat spre pământ, și iată că pământul era stricat; căci orice făptură își stricase calea pe pământ” (Genesa 6:11-12).

Ființele omenești, fără Duhul lui Dumnezeu, nu-și pot controla propria lor fire carnală. Asemenea control cere mai mult decât cunoștință singură. Are nevoie de ajutor dela Dumnezeu prin Duhul Său. Dar numai până după ce Isus a murit să plătească pentru păcatele omenirii avea să înceapă Dumnezeu să-Și ofere din noi Duhul Său tuturor acelor care vor veni la El într-un spirit de pocăință.

Cum a comunicat Dumnezeu cu omenirea după ce Satana i-a înșelat pe Adam și Eva?

„...oamenii au vorbit dela Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:20-21).

Deși omenirea ca un întreg nu a avut acces la Sfântul Duh, Dumnezeu Și-a dat Duhul Său anumitor slujitori aleși care au vorbit pentru El. Dumnezeu, de asemenea, a inspirat ca mesajele Sale prin ei să fie înregistrate pentru noi astăzi în paginile Bibliei.

I-a ascultat omenirea pe acești mesageri profetici inspirați de Duhul lui Dumnezeu?

„Domnul a trimis la ei prooroci să-i întoarcă înapoi la El, dar n-au ascultat de înștiințările pe cari le-au primit” (2 Cronici 24:19; compară cu Genesa 6:5; Neemia 9:26).

Atunci, ca și astăzi, cei mai mulți oameni au ignorat avertismentele mesagerilor lui Dumnezeu. Asemănător, mulți oameni astăzi preferă să ignore avertismentele scrise în Scripturi. Atitudinea omenească pentru Cuvântul lui Dumnezeu nu s-a schimbat.

Care a fost concluzia lui Dumnezeu privitor la omenire când a început să-l folosească pe Noe?

„Atunci Domnul a zis: „Duhul Meu nu va rămânea pururea în om, căci și omul nu este decât carne păcătoasă: totuși zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani” (Genesa 6:3).

Rezistența, la orice a încercat să-i învețe pe oameni a fost atât de intensă pe la vremea lui Noe, încât Dumnezeu a hotărât să-i mai dea omenirii numai o sută douăzeci de ani înainte de a-i distruge pe toți în afară de familia lui Noe. Distrugerea aceea a venit prin ceea ce a ajuns să fie cunoscut Potopul lui Noe.

După Potop, Dumnezeu l-a chemat și l-a folosit pe Avraam. În următorii ani El i-a folosit pe fiul lui Avraam, pe nepotul lui și pe strănepotul lui. Atunci, generații mai târziu, El a început să lucreze cu națiunea Israelului, care El a început-o prin unii din descendenții lui Avraam.

A comunicat Dumnezeu cu Israel prin Duhul Său în proorocii Săi?

„Le-ai dat Duhul Tău cel bun, ca să-i facă înțelepți; n-ai îndepărtat mana Ta dela gura lor, și le-ai dat apă să-și potolească setea. Patruzeci de ani, ai avut grijă să-i hrănești în pustie, și n-au dus lipsă de nimic...” (Neemia 9:20-21; compară cu versul 30).

Atât de copleșitoare a fost sarcina de a conduce poporul Israelului că Moise, deși a fost singurul om la vremea aceea care a avut pe Sfântu Duh, i s-a plâns lui Dumnezeu: „Eu singur nu pot să port pe tot poporul acesta, căci este prea greu pentru mine” (Numere 11:14).

„Domnul a zis lui Moise: „Adună la Mine șaptezeci de bărbați, dintre bătrânii lui Israel, din cei pe cari-i cunoști ca bătrâni ai poporului și cu putere asupra lor; adu-i la cortul întâlnirii, și să se înfățișeze acolo împreună cu tine. Eu Mă voi pogora, și îți voi vorbi acolo; voi lua din duhul care este peste tine, și-l voi pune peste ei ca să poarte împreună cu tine sarcina poporului, și să n-o porți tu singur” (versurile 16-17).

Acesta este cel mai mare grup de oameni menționat în Vechiul Testament care a primit Duhul lui Dumnezeu în același timp. Dumnezeu a dat șefilor conducători în Israel câțva din același spiritual ajutor și putere divină pe care i-o dăduse lui Moise, astfel ca ei să-l poată ajuta să conducă noua națiune. Aceasta a avut loc în timpul celor patruzeci de ani de pribegie a Israelitilor în pustiu, înainte de a intra în Țara Promisă.

După zilele lui Moise, a continuat Dumnezeu să-Și dea Duhul Său conducătorilor și proorocilor din Israel?

„Duhul Domnului a fost peste el [Othniel]. El a ajuns judecător în Israel...” (Judecători 3:10).

Cu trecerea timpului, Dumnezeu a dat Duhul Său altor conducători ai Israelului. Între ei au fost Gideon, Jephthah, Saul și David (Judecători 6:34; 11:29; 1 Samuel 11:6; 16 :13-14). Dar, în afară de câteva excepții, lumea nici odată nu s-a întors la Dumnezeu din toate inimile lor. Până la urmă răzvrătirea lor împotriva Lui și respingerea căilor Sale au fost atât de mari încât cei mai mulți dintre ei au fost duși în captivitate de mâinile imperiilor Asiriene și Babiloniene.

Explică Dumnezeu de ce, până la urmă, a trimis toate triburile Israelului în captivitate?

„Dar ei n-au vrut să ia aminte, ci au întors spatele, și și-au astupat urechile ca să n-audă. Și-au făcut inima ca diamantul de tare, ca să n-asculte Legea, nici cuvintele pe cari li le spunea Domnul oștirilor, prin Duhul Său, prin proorocii de mai înainte. Din pricina ..., i-am împrăștiat printre toate neamurile pe cari nu le cunoșteau” (Zaharia 7:11-14).

După ce Israeliții au dovedit prin lunga lor istorie de nesupunere că ghidarea dela conducătorii și proorocii plini cu Duhul lui Dumnezeu nu avea să le schimbe inimile, Dumnezeu a început să-Și dezvăluie planurile pentru viitorul, pentru atunci, îndepărtat.

Promisiunea lui Dumnezeu a unei epoci noi

A promis Dumnezeu un descendent al lui David plin de Duhul Sfânt care avea să conducă și să judece pe poporul Său?

„O Mlădiță [Isus Hristos] va ieși din tulpina lui Iesei [tatăl Regelui David] și un Lăstar din rădăcinile lui va da. Și Se va odihni peste El Duhul lui Dumnezeu, duhul înțelepciunii și al înțelegerii, duhul sfatului și al tăriei, duhul cunoștinței și al buneii-credințe. Și-L va umple pe El duhul temerii de Dumnezeu. Și va judeca nu după înfățișarea cea din afară și nici nu va da hotărârea Sa după cele ce se zvonesc, Ci va judeca pe cei săraci întru dreptate și după lege va muștra pe sărmanii din țară... Dreptatea va fi ca o cingătoare pentru rărunchii Lui și credincioșia ca un brâu pentru coapsele Lui” (Isaia 11:1-5, Biblia Ortodoxă Română).

Cum propune Dumnezeu să schimbe inima omenească?

„Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele... voi veți fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeul vostru” (Ezekiel 36:26-28; compară cu Isaia 59:20-21).

Duhul lui Dumnezeu nu este un substitut pentru cunoștința a ce este bine și ce este rău, ce vine dela poruncile și legile lui Dumnezeu. În loc, prin Spiritul Său Dumnezeu ne dă puterea de care avem nevoie să ne supunem Cuvântului Său și să-I facem voia.

A promis Dumnezeu să-Și pună Duhul la dispoziția fiecăruia?

„După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură...” (Ioel 2:28).

Dumnezeu are un plan de lungă durată pentru schimbarea firii omenești și redeschiderea porții pentru toată omenirea să primească Duhul Său. Poarta a fost închisă când Adam și Eva l-au respins și au ales pomul cunoașterii binelui și a răului. Poarta aceea este cheia schimbării. Este de asemenea cheia unei relații noi pe care oamenii o pot avea cu Dumnezeu – prin pocăire și acceptarea sacrificiului Fiului Său, Isus Mântuitorul, pentru iertarea păcatelor.

Este Dumnezeu determinat să îndeplinească aceste schimbări universale?

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul, pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, să-i scot din țara Egiptului, legământ, pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul.”
„Ci iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea în lăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeu lor, iar ei vor fi poporul Meu. Nici unul nu va mai învăța pe aproapele, sau pe fratele său, zicând: „Cunoaște pe Domnul!” Ci toți Mă vor cunoaște, dela cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor” (Ieremia 31:31-34).

Dumnezeu s-a dedicat pe Sine să pună Duhul Său la dispoziția tuturor triburilor Israelului – unei națiuni restaurate în viitor a tuturor descendenților lui Avraam prin nepotul său Iacov. La vremea aceea El va folosi exemplul lor ca să învețe toate celelalte națiuni cum să se pocăiască pentru ca și ele să primească de asemenea Sfântul Duh.

„De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Acum voi aduce înapoi pe prinșii de război ai lui Iacov, voi avea milă de toată casa lui Israel, și voi fi gelos de Numele Meu cel sfânt. Atunci își vor uita ocară, și toate fărădelegile pe cari le-au săvârșit împotriva Mea, când locuiau liniștiți în țara lor, și când nu-i turbura nimeni.

„Când îi voi aduce înapoi dintre popoare, și îi voi strânge din țara vrăjmașilor lor, voi fi sfințit de ei înaintea multor neamuri. Și vor ști că Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor, care-i lăsasem să fie luați prinși de război între neamuri, și care-i strâng iarăși în țara lor; nu voi mai lăsa pe nici unul din ei acolo și nu le voi mai ascunde Fața Mea, căci voi turna Duhul Meu pentru casa lui Israel, zice Domnul Dumnezeu” (Ezekiel 39:25-29).

„De aceea așa zice Domnul Dumnezeu: Acum voi întoarce prizonierii lui Iacov, Mă voi îndura de toată casa lui Israel și voi fi zelos pentru numele Meu cel sfânt. Ei vor uita ocară lor și toate neleguirile lor pe care le-au făcut înaintea Mea, când vor trăi în țara lor în siguranță și nimeni nu-i va tulbura.

„Când îi voi întoarce dintre popoare și-i voi aduna dintre țările vrăjmașilor lor și-Mi voi arăta în ei sfințenia Mea înaintea ochilor a multor neamuri. Atunci vor ști că Eu sunt Domnul Dumnezeu lor, când, după ce i-am risipit printre popoare, iarăși îi voi aduna în țara lor și nu voi mai lăsa acolo nici unul din ei. Și nu voi mai ascunde de ei fața Mea pentru că voi revărsa duhul Meu asupra casei lui Israel, zice Domnul Dumnezeu” (Ezekiel 39:25-29, Biblia Ortodoxă Română).

Cum va influența alte națiuni noul Israel, un popor condus de Duhul lui Dumnezeu?

„Popoarele se vor duce cu grămada la el, și vor zice: „Veniți, să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui.” Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalem cuvântul Domnului” (Isaia 2:3).

Pe măsură ce fructele Sfântului Duh – cum sunt armonia, cooperarea și grija pentru alții – se multiplică în cadrul noului reconstituit Israel, alte națiuni vor vedea rezultatele acestea și vor dori să ia

parte la ele. Ele vor veni la Ierusalem căutând direcție. „În zilele acelea, zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca pe un Iudeu de poala hainei, și-i vor zice: „Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!” (Zaharia 8:23). Aceasta, bine-nțeles, va avea loc numai după venirea a doua a lui Isus.

Ce trebuie să precedă punerea la dispoziția tuturor oamenilor a Duhului lui Dumnezeu?

„Căci este scris în Scriptură: „Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine.”...Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întunec la lumina Sa minunată; pe voi, cari odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu...” (1 Petru 2:6-10).

Dumnezeu a trebuit ca mai întâi să trimită pe Isus ca fiul Său, ca o ființă omenească, să devină Mântuitorul și Răscumpărătorul omenirii. Isus a trebuit să moară ca să facă posibilă iertarea păcatului, astfel ca Sfântul Duh să poată merge la toți ce care s-ar pocăi. După aceea a trebuit să-și stabilească Biserica, (Matei 16:18), astfel ca El să aibă „o preoție împărătească” (1 Petru 2:9) antrenată și gata să-L ajute în învățarea căilor lui Dumnezeu oamenilor când El se reîntoarce să-și stabilească Împărăția Sa. De aceea acum, Dumnezeu, prin puterea Duhului Său, convertește și pregătește „poporul Său propriu special” ca membrii ai Bisericii stabilite de Isus.

A fost nașterea lui Isus legată de planurile lui Dumnezeu pentru descendenții lui Iacov care încă nu s-a împlinit?

„Îngerul i-a zis: „Nu te teme, Marie; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei rămânea însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit” (Luca 1:30-33).

A avut Sfântul Duh un rol important în nașterea și misiunea lui Isus?

„Îngerul i-a răspuns: „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1:35).

„Căci Acela, pe care L-a trimes Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-i dă Duhul cu măsură. Tatăl iubește pe Fiul, și a dat toate lucrurile în mâna Lui” (Ioan 3:34-35).

Cele patru rapoarte ale vieții și muncii lui Isus – cele patru Evanghelii – atribuie puterile Sale divine puterii Duhului Sfânt. Spre exemplu, când El a fost „dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavolul” (Matei 4:1) și a rezistat cu succes ispitelor (versurile 3-11), „Isus, plin de puterea Duhului, S'a întors în Galilea, și I s-a dus vestea în tot ținutul de primprejur. El învăța pe oameni în sinagogile lor, și era slăvit de toți. A venit în Nazaret, unde fusese crescut; și, după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă. S'a sculat să citească, și I s-a dat cartea prorocului Isaia” (Luca 4:14-17).

A aplicat Isus profețiile lui Isaia misiunii Sale?

„Cînd a deschis-o, a dat peste locul unde era scris: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimes să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului.” În urmă, a închis cartea, a dat-o înapoi îngrijitorului, și a șezut jos. Toți cei ce se aflau în sinagogă, aveau privirile pironite spre El. Atunci a început să le spună: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe cari le-ați auzit” (Luca 4:17-21; compară cu Isaia 61:1-2).

Isus a anunțat începutul serviciului Său, ca ființă omenească fizică, la sinagoga din orașul Său natal Nazaret, într-o zi de Sabat. El a făcut aceasta citind o profeție privitoare la Mesia din Isaia 61:1-2. Atunci El a confirmat că fusese *uns* de Dumnezeu *cu Duhul Sfânt* ca Mesia și că acest Duh Îl *împuternicea* să înceapă serviciul proclamării evangheliei.

Isus, însă, a citit numai o parte a profeției lui Isaia care se aplica la prima Sa venire. Aceeași profeție descrie ce va face El când se reîntoarce: „El m-a trimis să dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plînsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiți „terebiși ai neprihănirii,” „un sad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui.” „Ei vor zidi iarăș vechile dărâmături...” (Isaia 61:3-4).

Ce a început Dumnezeu la vremea aceea în Isus Hristos, prin puterea Duhului Sfânt, este numai începutul a ceea ce va realiza El prin Duhul Său. În cartea Apocalipsa Isus este citat ca spunând, „Eu, Isus, am trimes pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru Biserici. Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață” (Apocalipsa 22:16). Ioan, scriitorul Apocalipsei, continuă: „Și Duhul și Mireasa zic: „Vino!” Și cine aude, să zică: „Vino!” Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!([sau cât de mult doresc] comentariul traducătorului)” (versul 17).

Mesajul acesta, din ultimul capitol al Bibliei, invită pe fiecare să se împărtășească din Duhul Sfânt și să se bucure de fructul Său. Numai roada Sa poate satisface setea și năzuințele spirituale ale tuturor ființelor omenești. Munca de pregătire a omenirii să primească Duhul lui Dumnezeu a început cu *prima venire* a lui Isus.

Să vedem acum cum folosește Dumnezeu Duhul Său să-i pregătească pe cei câțiva pe care El îi cheamă să fie *lumina lumii* acum și în viitor – *regi și preoți* ajutându-L pe Isus în convertirea întregii omeniri.

Duhul Sfânt și Biserica

Cât este de vital Duhul Sfânt relației noastre cu Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos?

„Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava! adică: Tată!” Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El” (Romani 8:14:17).

Numai acei care Îi au pe Dumnezeu Tatăl și pe Isus Hristos locuind în ei prin puterea Duhului Sfânt sunt considerați „copiii ai lui Dumnezeu.”

Observă că Dumnezeu îi *călăuzește* pe copiii Săi cu Duhul Său. El nu îi *mână*. Duhul lui Dumnezeu îi împuternicește numai pe acei care *aleg* să-L servească pe El. Aceasta explică de ce Pavel a scris: „Deci, păcatul *să nu mai* domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui. Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii” (Romani 6:12-13).

Pavel ne spune că Dumnezeu, prin Duhul Său, ne va ajuta să trăim neprihăniți. Dacă răspundem El va instila în noi din ce în ce mai mult din natura și caracterul Său. Dar *El nu ne va forța*. Trebuie să avem încredere în El să ne ajute astfel ca noi să putem acționa în credință. Pe măsură ce avem nevoie de mai multă credință, El o va furniza (Efeseni 2:8; compară cu Psalm 1:1-3).

Este posibil să fii Creștin adevărat fără Duhul Sfânt?

„Deci, cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu. Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui. Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii. Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi” (Romani 8:8-11).

Oricine pretinde să fie un urmaș convertit al lui Isus Hristos care nu s-a pocăit cu adevărat și nu a primit puterea internă a lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt este dureros de greșit asupra poziției sale în privirea lui Dumnezeu. Perspectiva unei asemenea persoane în viață încă este formată, în cea mai mare parte, de simțămintele, dorințele și impulsurile sale carnale pentru că „firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri protivnice unele altora...” (Galateni 5:17).

Observă că Pavel a vorbit despre Duhul Sfânt ca pornind dela amândoi Tatăl și Isus. Scripturile reprezintă puterea divină a Duhului care ne este la dispoziție dela oricare dintre Ei. Dar este reprezentat ca același Duh – fără nici o distincție. Așa cum explică Pavel: „Este... un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre” (Efeseni 4:4).

Dece, în adaos la puterea spirituală, avem nevoie de Duhul Sfânt?

„Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine dela Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile, pe cari ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său. Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate dela înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate dela Duhul Sfânt, întrebuițând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești” 1 Corinteni 2:12-13).

Isus le-a spus discipolilor Săi: „...Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, iar lor [celor care nu erau discipoli] nu le-a fost dat” (Matei 13:11). Fără Duhul lui Dumnezeu nimeni nu poate pricepe complet Sfintele Scripturi. Ajutorul lui Dumnezeu, prin Duhul Său, este esențial pentru ca noi să putem atinge nivelul acela de înțelegere.

Să îi cerem noi lui Dumnezeu să ne ghideze, prin Duhul Său, ca să înțelegem corect Scripturile?

„Deci, dacă voi, cari sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-l cer!” (Luca 11:13).

„Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-l va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile...” (Ioan 14:26).

„Cînd va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul...” (Ioan 16:13).

Din Scripturile citate mai sus este clar că Dumnezeu ghidează, și o face prin Duhul Său.

Se așteaptă Dumnezeu ca noi să ne maturizăm și să creștem spiritual?

„ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos” (Efeseni 4:14-15).

„Voi deci, prea iubiților, știind mai dinainte aceste lucruri, păziți-vă ca nu cumva să vă lăsați târâți de rătăcirea acestor nelegiuiri, și să vă pierdeți tăria; ci creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3:17-18).

„...ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire” (1 Petru 2:2).

Când noi primim Duhul lui Dumnezeu nu suntem mai mult decât niște prunci spirituali. Dar trebuie să începem să creștem repede învățând elementele de bază ale modului de viață a lui Dumnezeu, crescând viguros cu laptele Cuvântului. Dacă o facem, Dumnezeu va lucra în noi, prin Duhul Sfânt, să ne transforme viețile.

Este necesar efortul din partea noastră?

„Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului” (2 Timotei 2:15).

„Astfel dar, prea iubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai cînd sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea” (Filipeni 2:12).

„Fiule, dacă vei primi cuvintele mele, dacă vei păstra cu tine învățăturile mele, dacă vei lua aminte la înțelepciune, și dacă-ți vei pleca inima la pricepere; dacă vei cere înțelepciune, și dacă te vei ruga pentru pricepere, dacă o vei căuta ca argintul, și vei umbla după ea ca după o comoară, atunci vei înțelege frica de Domnul, și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu” (Proverbe 2:1-5).

Dumnezeu se așteaptă ca noi să studiem Sfintele Scripturi ca să le putem înțelege corect. El vrea ca să învățăm cum să le aplicăm cu folos în viețile noastre. Scripturile ne spun că „hrana tare este pentru

oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuințare, să deosebească binele și răul” (Evreii 5:14).

Prin contrast, acei care neglijează creșterea spirituală li se spune: „În adevăr, voi cari de mult trebuia să fiți învățatori, aveți iarăș trebuință de cineva să vă învețe *cele dintâi adevăruri* ale cuvintelor lui Dumnezeu, și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Și oricine nu se hrănește decât cu lapte, *nu este obicinuit* cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc” (versurile 12-13). Pe măsură ce cunoștința noastră a Cuvântului lui Dumnezeu crește, *priceperea noastră în deosebirea* aplicării corecte a principiilor spirituale ar trebui de asemenea să crească mult.

Observă rugăciunea lui Pavel pentru copiii convertiți ai lui Dumnezeu: „Iată dece, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage *numele orice familie*, în ceruri și pe pământ, și-l rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă *întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru*, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelia pusă în dragoste, să *puteți pricepe* împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de *toată plinătatea lui Dumnezeu*” (Efeseni 3:14-19).

Pavel s-a rugat ca Dumnezeu să-i ajute pe copiii Săi să deosebească voia Lui, să *priceapă intenția* Cuvântului Său. Prin Duhul Său, Dumnezeu ne ajută să încorporăm înțelegerea aceasta *în caracterul nostru* – copiindu-l după caracterul Său, după *firea Sa divină* (2 Petru 1:4). Prin cooperarea noastră, El înscrie în inimile și mințile noastre principiile întrupate în Legile Sale (Evreii 8:10).

Procesul uimitor al dezvoltării caracterului este o minune. Noi nu am putea niciodată realiza aceasta prin noi înșine. De aceea a scris Pavel: „Căci prin har [darul de dragoste al lui Dumnezeu] ați fost mântuiți, prin credință. Și *aceasta nu vine dela voi; ci este darul lui Dumnezeu*. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem *lucrarea Lui*, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe cari le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să *umblăm în ele*” (Efeseni 2:8-10).

Nici un efort din partea noastră, dacă nu este însoțit de puterea Duhului lui Dumnezeu, nu ne poate forma vre-odată în ceea ce Dumnezeu dorește să fim noi. Dar prin Duhul Său lucrând în noi, noi devenim *lucrarea Lui* – capabili de a face lucruri cu adevărat plăcute Lui. Putem pricepe care sunt muncile acelea neprihănite pentru că Dumnezeu ne ajută, prin puterea Duhului Său – să deosebim cum să observăm spiritul (intenția) „oricărui cuvânt al lui Dumnezeu” (Luca 4:4).

Cum definește Biblia „faptele bune” în care noi ar trebui să umblăm?

„că în orice neam, cine se teme de El, și lucrează neprihănire este primit de El” (Faptele Apostolilor 10:35).

„Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândețea înțelepciunii!” (Iacov 3:13).

„El S'a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2:14).

„Ei se laudă că cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele Îl tăgăduiesc, căci sunt o scârbă: nesupuși, și netrebniți pentru orice faptă bună” (Tit 1:16).

O „faptă fără de lege” nu se poate califica drept o „faptă bună.” În schimb, cineva cunoscut pentru „*faptele sale bune*” este de asemenea cunoscut pentru „comportarea sa bună.” Isus a întărit adevărul acesta când a zis: „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în

Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă dela Mine, *voi toți cari lucrați fărădelege*” (Matei 7:22-23).

Prin contrast, Dumnezeu prin puterea Duhului Sfânt înscrie legile Sale în mințile și inimile noastre făcându-ne posibil să ne supunem Scripturilor (Evreii 10:15-16; Ezekiel 36:26-27). Așa cum a scris Petru: „Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târați în poftele, pe cari le aveți altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră” (1 Petru 1:14-15).

Faptele neprihănite (drepte) sunt simpla aplicare a principiilor aflate în Cuvântul lui Dumnezeu – făcute prin aplicarea și ghidarea Duhului Sfânt. Deci, după cum ne reamintește Isus: „Este scris: Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Luca 4:4). Noi, însă, putem face aceasta cu consistență numai dacă Dumnezeu lucrează în noi prin Duhul Său.

Litera și Spiritul Legii

Învățăturile lui Isus din Nazaret sunt revoluționare – nu pentru că El a *anulat* legile dezvăluite de Dumnezeu, dar pentru că El le-a *lărgit*, arătând intenția lor spirituală.

Observă, în cuvintele Lui familiare, în Predica de pe Munte, învățăturile Lui asupra poruncilor lui Dumnezeu: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc” (Matei 5:17). Isus a vorbit clar. Legea lui Dumnezeu nu este abolită, și, conform propriilor cuvinte ale lui Hristos, oricine care învață altfel Îl contrazice direct și este în bucluc serios (versurile 18-19).

Unii oameni presupun și învață că noi numai trebuie să ținem legea lui Dumnezeu pentru că Isus a „împlinit-o.” Dar ei interpretează fundamental greșit cuvintele clare ale lui Isus. Cuvântul tradus împlinit în pasajul acesta înseamnă „să facă plinul, să umple până e plin” (*Dicționarul complet al traducătorului al lui Vine al cuvintelor Vechiului și Noului Testament* [Vine's Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words], 1985, „Umple”). Același cuvânt este folosit ca să umple plasele cu pește (Matei 13:48). În același mod în care un pescar își umple plasele cu pește, Isus „a umplut” în mod perfect legea lui Dumnezeu. El a ținut perfect Cele Zece Porunci, inclusiv *intenția spirituală* a legilor lui Dumnezeu și cum ar trebui să fie aplicate.

Cum a extins Isus legea, arătând intenția lor spirituală mai plină și mai profundă? Observă un exemplu în Matei 5:27-28: „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: „Să nu preacurvești.” Dar Eu vă spun că ori și cine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.”

Actul imoral al comiterii adulterului este definit ca păcat de a șaptea poruncă (Exodul 20:14). Totuși *formularea* literală a acelei porunci – *litera* legii (2 Corinteni 3:5-6) – nu reflectă complet *intenția* lui Dumnezeu. Isus a indicat că spiritul legii – intenția ei spirituală – este mult mai largă decât litera și include chiar și *gândurile* noastre pentru alții. Gândurile lascive, a propovăduit El, constituie adulter mintal, emoțional și spiritual și sunt contrare unui principiu de bază a voinței Sale – să ne iubim aproapele cum ne iubim pe noi înșine (Matei 22:39).

Asemănător, Isus extinde intenția celei de a Șasea Porunci, care interzice omorul (Exodul 20:13). „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: „Să nu ucizi; oricine va ucide, va cădea supt pedeapsa judecății.” Dar Eu vă spun că ori și cine se mânie pe fratele său, va cădea supt pedeapsa judecății; și oricine va zice fratelui său: „Prostule!” va cădea supt pedeapsa Soborului; iar oricine-i va zice: „Nebunule”, va cădea supt pedeapsa focului gheenei” (Matei 5:21-22). Isus a explicat că

mânia necontrolată și nejustificată poate încălca spiritul Poruncii a Șasea.

El a continuat: „Ați mai auzit iarăș că s-a zis celor din vechime: „Să nu juri strâmb; ci să împlinești față de Domnul jurămintele tale.” Dar Eu vă spun: Să nu jurați nicidecum; nici pe cer, pentru că este scaunul de domnie al lui Dumnezeu; nici pe pământ, pentru că este așternutul picioarelor Lui; nici pe Ierusalem, pentru că este cetatea marelui Împărat. Să nu juri nici pe capul tău, căci nu poți face un singur păr alb sau negru. Felul vostru de vorbire să fie: „Da, da; nu, nu”; ce trece peste aceste cuvinte, vine dela cel rău” (versurile 33-37).

Învățătura lui Isus asupra jurămintelor ilustrează un alt aspect al aplicării spiritului legii în loc numai de litera unor asemenea porunci biblice. În exemplul acesta principiul spiritual subliniind legea pretinde ca toți acei care îl servesc pe Dumnezeu să fie sinceri în tot ce spun. Ei nu ar trebui să le fie cerut să jure un jurământ înainte ca cuvintele lor să fie privite ca cinstite și adevărate. Deci porunca spunându-ne „Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău” (Exodul 20:16) ar trebui să însemne cu mult mai mult pentru noi decât numai a fi cerut să spunem adevărul dacă suntem sub un jurământ. Isus a făcut aplicarea Noului Testament a acestei porunci chiar mai exigentă spunând: „Să nu jurați nicidecum.”

Cu ajutorul Duhului Său, Dumnezeu a făcut posibil ca noi să discernem că intenția unei legi se poate extinde cu mult dincolo de literă – adică de formularea exactă – scrisă inițial în cele cinci cărți ale legii, primele cinci cărți ale Bibliei. Dumnezeu se așteaptă ca noi să ne uităm la problemele specifice la care se adresează legile scrise și discern cum ar trebui noi să aplicăm principiul intenționat al acelor legi în referință cu spiritul sau intenția întregului Cuvânt al lui Dumnezeu cum a fost amplificat de Hristos și de apostolii Săi.

Aceasta cere o înțelepciune și o balanță spirituală pe care noi le putem obține numai dacă suntem ghidați de Duhul lui Dumnezeu.

Acei care nu au Duhul lui Dumnezeu nu au aceste discernământ. În loc, ei tind în mod natural să fie „dușmănoși” pentru legile lui Dumnezeu (Romani 8:7) și să le simtă ca „prostii” (1 Corinteni 2:14). Ei nu le văd ca înțelepciunea lui Dumnezeu care trebuie să fie înțeleasă corect și „împărțită drept” (2 Timotei 2:15).

Dumnezeu ne va ajuta, prin Duhul Său, să începem să discernem cum să aplicăm principiile conținute în Scripturi în maniera aceasta – să discernem și să înțelegem aplicarea corectă a acelor Scripturi. Aceasta înseamnă că standardele pentru comportarea noastră vor fi și mai ridicate decât acelea exprimate în formularea literală – în litera legilor – înregistrate pentru noi în Vechiul Testament.

Isus ilustrează aceasta prin alte două exemple. Primul, El explică: „Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a Fariseilor [care se mândreau în supunerea literei legii], cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor” (Matei 5:20; compară cu Luca 18:11).

El a învățat de asemenea: „Tot așa și voi, după ce veți face tot ce vi s-a poruncit, să ziceți: „Suntem niște robi netrebnici; am făcut ce eram datori să facem” (Luca 17:10). Neprihănirea noastră trebuie să depășească litera legii. Noi devenim slujitori profitabili ai lui Dumnezeu numai când începem să discernem și să aplicăm la modul în care îl ascultăm *principiile primare* (cum sunt credința, speranța, dragostea, dreptatea, judecata bună și milostenia) pe care este bazat întregul Cuvânt al lui Dumnezeu.

Dumnezeu ne dă Duhul Său ca noi să putem discerne și aplica corect spiritul și intenția Sfințelor Scripturi. (Pentru o mai bună înțelegere a fundației și intenției spirituale a legilor lui Dumnezeu să ceri negreșit o copie gratuită a broșurii *Cele Zece Porunci* [The Ten Commandments] sau coboar-o de pe Internet la www.ucg.org/easteuropean).

O creatură nouă în Hristos

Cum îi descrie Pavel pe cei care, după botez, sunt transformați de Sfântul Duh?

„...v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut” (Coloseni 3:9-10).

„Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus. Toți cari ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos” (Galateni 3:26-27).

„cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei” (Coloseni 1:27).

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură (Sau: zidire.) nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17).

„Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Galateni 2:20).

Când mințile și inimile noastre sunt transformate de Sfântul Duh, noi ne „îmbrăcăm cu Hristos.” Pavel descrie schimbarea aceasta dramatică în inimile și mințile noastre ca Isus Hristos trăind în noi. Noi „ne-am dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui” și „ne-am îmbrăcat cu omul cel nou.” Noi suntem „înnoiți” în cunoștință și în duhul minților noastre. Ca copiii lui Dumnezeu noi devenim „în Hristos” cu adevărat o creație nouă. Dumnezeu ne transformă în propria Sa familie – fiii și fiicele Sale (2 Corinteni 6:18).

Ce responsabilitate pune aceasta pe cei ce sunt transformați?

„Ați fost învățați cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul” (Efeseni 4:22-24).

„Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții, și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii” (Coloseni 3:12-14).

Dumnezeu este capabil și determinat să creeze în noi propria Sa fire divină (2 Petru 1:4). „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21).

Primele două capitole ale Genezei ne descriu pe scurt cum a creat Dumnezeu universul material și accentuează că El i-a făcut pe primii bărbat și femeie. Dar acum El lucrează la o creație cu mult mai importantă – crearea caracterului neprihănit în fii și fiicele Sale. De aceea pocăința noastră adevărată,

din inimă, este atât de importantă în timp ce El începe aceste procese în noi. Noi trebuie să dorim, din toată inima, pentru ca El să ne facă o *persoană nouă*.

Dece este participarea noastră atât de importantă?

Creația caracterului neprihănit este un proces bidirecțional. Dumnezeu ne dă cunoștința și toată puterea de care avem nevoie. Dar noi aducem *alegerea* să trăim neprihăniți. Fără alegerea aceasta, făcută de bună voie, noi nu am fi decât niște roboți – funcționând ca un robot sofisticat pre-programat. Aceasta nu este ce dorește Dumnezeu.

Dumnezeu dorește ca noi să fim proprii Lui copii care împărtășesc valorile Lui. El dorește ca noi să folosim valorile și convingerile Lui să luăm hotărâri așa cum le-ar fi luat El. Dece? Pentru că El vrea ca noi „să moștenim toate lucrurile” – să împărtășim întreaga sa creație cu El. Așa cum ne spune El în Apocalipsa 21:7, „Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul Meu.”

Notează exuberanța lui Pavel asupra moștenirii pe care Dumnezeu o are rezervată pentru noi: „Însuși Duhul adevărește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El. Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi” (Romani 8:16-18).

Nimic nu este mai important pentru Dumnezeu decât dezvoltarea noastră spirituală. Dezvoltarea noastră ne este esențială ca să primim extraordinara moștenire pe care Dumnezeu o are rezervată pentru noi ca copiii Lui: „Ba încă, cineva a făcut undeva următoarea mărturisire: „Ce este omul, ca să-Ți aduci aminte de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut pentru puțină vreme mai pe jos de îngeri, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale: *toate* le-ai supus supt picioarele lui.” În adevăr, dacă i-a supus toate, *nu i-a lăsat nimic nesupus. Totuși, acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse.* Dar pe Acela, care a fost făcut „pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii”, adică pe Isus, Îl vedem „încununat cu slavă și cu cinste...” (Evreii 2:6-9).

Ce dorește Dumnezeu a fost ca Isus să devenim noi ca ființe omenești?

„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său. Căci pe aceia, pe cari i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați” (Romani 8:28-29).

Dumnezeu a predeterminat, în planul Său, că Fiul Său va trebui să fie *modelul* pentru dezvoltarea noastră. Sau, după cum a explicat Pavel, Dumnezeu „El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă...după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, *înainte de vecinicii...*” (2 Timotei 1:9).

Dacă noi suntem „în Hristos,” noi suntem „conformați” „imaginii” Sale – întocmai cum „El este *chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea*” (Coloseni 1:15).

Creșterea noastră spirituală ar trebui să continue „până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, *la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos*” (Efeseni 4:13). Deci „după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și *chipul Celui ceresc*” (1 Corinteni 15:49).

Putem noi până la urmă să fim ca Hristos glorificat?

„Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El...” (1 Ioan 3:2).

Cum ar trebui să ne motiveze cunoștința potențialului nostru de necrezut?

„Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3:3).

Cunoscând planul etern al lui Dumnezeu pentru noi ar trebui să ne inspire să ne purificăm inimile și motivele noastre. „Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!” a zis Isus (Matei 5:8) și Iacov a scris, „Înțelepciunea care vine de sus, este, întâi, curată, apoi pacinică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică” (Iacov 3:17).

Ale cui inimă și gânduri trebuie noi să emulăm?

„Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus” (Filipeni 2:5).

Pavel a descris caracteristica cheie a minții lui Hristos, atitudinea Lui față de alții. Pavel a accentuat mai întâi că „în Hristos” „tovărășia noastră cu Duhul” ar trebui să ne motiveze ca să împărțim „aceeași dragoste” unul față de altul. „Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină, și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând” (versurile 1-2).

Atunci Pavel a explicat motivarea corectă pentru toate relațiile noastre. „Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora” (versurile 3-4). Noi trebuie să *gândim* cu aceeași dragoste și umilință care a fost în *mintea lui Isus*.

Fructul Duhului

Putem noi să amestecăm în mod obișnuit neprihănirea cu păcătuirea și să-i plăcem lui Dumnezeu?

„Orice pom, care nu face roade bune, este tăiat și aruncat în foc” (Matei 7:19).

„Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu trăiește în neprihănire, nu este dela Dumnezeu; nici cine nu iubește pe fratele său” (1 Ioan 3:10).

Scripturile ne dezvăluie că copiii lui Dumnezeu pot păcătui ocazional după botez (1 Ioan 1:8). Dar, dacă ei vor să continue în favoarea Lui, ei trebuie nu numai să-I mărturisească Lui dar de asemenea să-i ceară „să-i curățească de orice nelegiuire” (versul 9). Ei nu pot să-i facă plăcere lui Dumnezeu dacă continuă deliberat să păcătuiască.

Totuși, unele obiceiuri imprimate adânc din copilăria pot să nu fie atât de ușor de învins. Victimele de abuz continuu în timpul adolescenței sunt un caz în punct. Efectele unor asemenea păcate tind să producă slăbiciuni serioase în victimele abuzului. I-ar putea lua o perioadă mai lungă de perseverență serioasă ca până la urmă să învingă. Pavel pune sarcina noastră în felul acesta: „Deaceia,

omorâți mădularele voastre cari sunt pe pământ” (Coloseni 3:5). Noi putem realiza aceasta numai prin puterea Duhului lui Dumnezeu.

Jacov pune în perspectivă cerințele lui Dumnezeu: „Oare din aceeași vână a izvorului țâșnește și apă dulce și apă amară? Frații mei, poate oare un smochin să facă măslină, sau o viță să facă smochine? Nici apa sărată nu poate da apă dulce. Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândețea înțelepciunii! Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească (Grecește: sufletească.), drăcească. Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele” (Iacov 3:11-16).

Cum distinge Hristos pe adevărații Săi slujitori de cei care sunt încă a acestei lumi?

„Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini, sau smochine din măracini? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele” (Matei 7:16-17, compară cu Filipeni 1:9-11).

Ce fel de fruct ar trebui ca Duhul lui Dumnezeu să producă în noi?

„...Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor” (Galateni 5:22-23).

Fiecare aspect a „rodului” pus pe lista de aici este o simplă reflectare a caracterului lui Dumnezeu reprodus în noi de Duhul Său.

Cât de importantă este dragostea, ca un aspect al rodului Duhului, pentru creșterea noastră spirituală?

„Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35).

„...dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt...” (Romani 5:5).

Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4:8). Dragostea este fundația caracterului Său. Pavel descrie diferite moduri în care dragostea lui Dumnezeu în noi ar trebui să ne transforme caracterul: „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de neleguire, ci se bucură de adevăr, acopere totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată...” (1 Corinteni 13:4-8). Fiecare aspect al fructului Duhului este numai o expresie specifică a dragostei dumnezeiești.

Este dragostea pentru cei care ne iubesc pe noi suficientă ca să-I facă plăcere lui Dumnezeu?

„Ați auzit că s-a zis: „Să iubești pe aproapele tău, și să urăști pe vrăjmașul tău.” Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți” (Matei 5:43-45).

Explicând că noi trebuie să ne iubim nu numai prietenii și familia dar chiar și pe cei care nu ne iubesc, Isus a subliniat din nou că noi avem nevoie de ajutorul în adaos al Duhului lui Dumnezeu. Noi avem tendința în mod natural să nu ne placă oricine nu ne place pe noi. Dar modul acesta înseamnă simplu să întoarcem răul cu rău. În schimb, noi trebuie să „nu ne lăsăm biruiți de rău, ci să biruim răul prin bine” (Romani 12:21).

Scripturile învață că dragostea este o datorie pe care o vom datora întotdeauna: „Să nu datoriți nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții: căci cine iubește pe alții, a împlinit Legea. De fapt: „Să nu preacurvești, să nu furi, să nu faci nici o mărturisire mincinoasă, să nu poftești”, și orice altă poruncă mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Romani 13:8-9). Dragostea este baza tuturor poruncilor lui Dumnezeu (Matei 22:35-40). (Pentru o explicație amănunțită despre cum este legea lui Dumnezeu o lege a dragostei cere broșura noastră gratuită *Cele Zece Porunci* [The Ten Commandments] sau coboar-o de pe Internet la www.ucg.org/easteuropean).

Care sunt unele moduri importante în care noi să ne exprimăm fructul spiritual al bucuriei?

„Atunci toți cei ce se încred în Tine, se vor bucura, se vor veseli totdeauna, căci Tu îi vei ocroti. Tu vei fi bucuria celor ce iubesc Numele Tău. Căci Tu binecuvântezi pe cel neprihănit, Doamne, și-l înconșuri cu bunăvoința Ta, cum l-ai înconșura cu un scut” (Psalm 5:11-12).

„Căci cine este, în adevăr, nădejdea, sau bucuria, sau cununa noastră de slavă? Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui? Da, voi sunteți slava și bucuria noastră” (1 Tesaloniceni 2:19:20).

„Mulțămesc Dumnezeului meu pentru toată aducerea aminte, pe care o păstrez despre voi. În toate rugăciunile mele mă rog pentru voi toți, cu bucurie” (Filipeni 1:3-4).

Noi ne putem bucura în special știind că Dumnezeu este întotdeauna prezent pentru a ne ajuta individual – întocmai cum va ajuta pe frații noștri spirituali răspândiți în întreaga lume.

Petru ne încurajează să ne bucurăm că îl putem onora pe Dumnezeu dând un exemplu bun, chiar și când suntem prost tratați prin serviciul nostru pentru El. „Prea iubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi: dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui” (1 Petru 4:12-13).

Este căutarea împăcării cu alții un fruct important al Duhului lui Dumnezeu?

„Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!” (Matei 5:9).

„Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimeși? După cum este scris: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!” (Romani 10:15).

„Înțelepciunea care vine de sus, este, întâi, curată, apoi pacinică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace” (Iacov 3:17-18).

Dece răbdarea este o parte a fructului Duhului?

„Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea. De aceea, prea iubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină...Să credeți că îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire...” (2 Petru 3:13-15).

Dumnezeu nu a dezvăluit când vor avea loc sfârșitul epocii acesteia și venirea lui Hristos (Faptele Apostolilor 1:6-7). Dar Cuvântul Său ne sfătuiește: „Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului, și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și târzie. Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape” (Iacov 5:7-8).

Dumnezeu are un motiv excelent pentru a dori ca noi să avem răbdare: „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește *ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință*” (2 Petru 3:9). În planul Său pentru mântuire Dumnezeu intenționează să ofere o ocazie pentru fiecare care a trăit vre-odată să înțeleagă Cuvântul Său și să se pocăiască.

Deci, El dorește ca noi să așteptăm răbdători pentru ca El să acționeze conform propriului Său program: „Întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, *pentru orice răbdare și îndelungă răbdare*, cu bucurie, mulțămind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților, în lumină” (Coloseni 1:11-12).

Cu privire la relația unul cu altul noi suntem de asemenea admonestați: „cu toată smerenia și blândețe, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste, și căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii” (Efeseni 4:2-3).

Iacov exprimă aceleași gânduri: „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii cari știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare” (Iacov 1:2-3).

Trebuie ca blândețea să fie parte din caracterul nostru?

„[Cu bunătate] Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia” (Romani 12:10).

„.... Dar Tu, Tu ești un Dumnezeu gata să ierți, îndurător și milostiv, încet la mânie și bogat în bunătate. Și nu i-ai părăsit” (Neemia 9:17; compară cu Ioel 2:13).

„Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos” (Efeseni 4 :32).

Este bunătatea o altă trăsătură dumnezeiască pe care noi ar trebui s-o emulăm?

„El iubește dreptatea și neprihănirea; bunătatea Domnului umple pământul” (Psalm 33:5).

„O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea lui, și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!” (Psalm 107:8).

„O, cât de mare este bunătatea Ta, pe care o păstrezi pentru cei ce se tem de Tine, și pe care o arăți celor ce se încred în Tine, în fața fiilor oamenilor!” (Psalm 31:19).

„Pentru aceasta, puneți și din partea voastră toată sârguința și adăugați la credința voastră: fapta bună” (2 Petru 1:5, Biblia Ortodoxă Română).

Dece sunt credința și loialitatea fructe esențiale ale Duhului lui Dumnezeu?

„Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari. Deci, dacă n-ați fost credincioși în bogățiile (Grecește: Mamona.) nedrepte, cine vă va încredința adevăratele bogății? Și dacă n-ați fost credincioși în lucrul altuia, cine vă va da ce este al vostru?” (Luca 16:10-12).

„El i-a zis: „Bine, rob bun; fiindcă ai fost credincios în puține lucruri, primește cârmuirea a zece cetăți” (Luca 19:17).

Când Isus stabilește Împărăția Sa după reîntoarcerea Sa, Scripturile ne dezvăluie că și „cei împreună cu El sunt chemați, aleși și credincioși” (Apocalipsa 17:14, Biblia Ortodoxă Română). Pentru a participa împreună cu Hristos în viitoarea Sa Împărăție noi trebuie să-i cerem lui Dumnezeu să ne întărească prin puterea Duhului Său astfel că vom îndeplini cu credință obligația de a fi neprihăniți atât față de Dumnezeu cât și față de oameni.

Un alt aspect important al credinței simplu având încredere în Dumnezeu – implicat *având încredere* în El. „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-l caută” (Evreii 11:6). „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine dela voi; ci este darul lui Dumnezeu” (Efeseni 2:8). (Pentru a înțelege mai bine semnificația credinței așa cum este discutată în Biblie, să ceri negreșit copia ta gratuită a broșurii *Poți avea o credință vie* [You Can Have a Living Faith] sau coboar-o de pe Internet la www.ucg.org/easteuropean).

Este blândețea o parte a fructului Duhului?

„Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați dela Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima;” (Matei 11:29).

„Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți,” (2 Timotei 2:24).

Isus și Pavel, amândoi, au accentuat că noi vom avea atitudinea corectă față de alții numai dacă ne apropiem de ei într-un spirit blând, cu respect. Pavel le-a amintit Tesalonicenilor, „Dimpotrivă, ne-am arătat blânzi în mijlocul vostru, ca o doică ce-și crește cu drag copiii. Astfel, în dragostea noastră fierbinte pentru voi, eram gata să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, dar chiar și viața noastră, atât de scumpi ne ajunseserăți” (1 Tesaloniceni 2:7-8). Dumnezeu nu vrea ca noi să tratăm cu asprime pe celelalte ființe omenești. Aceasta nu este în caracterul Său. Firea lui Dumnezeu este să fie miloasă, bună și blândă.

Petru le încurajează pe femei să nu accentueze îmbrăcămintea lor, aspectul lor exterior, dar în schimb să dezvolte „omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu” (1 Petru 3:4). Iacov ne spune că „Înțelepciunea care vine de sus, este, întâi, curată, apoi pacinică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică” (Iacov 3:17). Noi trebuie să învățăm să exprimăm adevărata dragoste pentru alții într-o manieră de bunătate și blândețe.

Cât este de importantă este înfrânarea [auto controlul] ca un fruct al Duhului lui Dumnezeu?

„După câteva zile, a venit Felix cu nevastă-sa Drusila, care era Iudaică; a chemat pe Pavel, și l-a ascultat despre credința în Hristos Isus. Dar, pe când vorbea Pavel despre neprihănire, despre înfrânare și despre judecata viitoare, Felix, îngrozit, a zis: „De astă dată, du-te; când voi mai avea prilej, te voi chema” (Faptele Apostolilor 24:24-25).

Pavel menționează înfrânarea [auto controlul] ultima de pe lista atributelor pe care el le numește „fructele Duhului” în Galateni 5:22-23, ca una dintre cele mai semnificative caracteristici ale „credinței în Hristos” așa cum a explicat-o el guvernatorului roman al Iudeii. El o aranjează în importanță cu neprihănirea și judecata viitoare. Dece este trăsătura aceasta de caracter atât de importantă?

Un motiv, dece avem nevoie de Duhul Sfânt, este să ne ajute să ne controlăm firea noastră omenească. În adaos la transformarea gândirii și perspectivei noastre, Duhul lui Dumnezeu ne împuternicește să exercităm control de sine, să trăim conform învățăturilor Sfintelor Scripturi.

Dece avem noi nevoie mai mult decât numai de cunoștință ca să supunem și să ne controlăm firea noastră omenească?

„Căci-lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească (Grecește: carnea, aici și peste tot unde e „firea pământească”) o făcea fără putere - Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într'o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, cari trăim nu după îndemmurile firii pământești, ci după îndemmurile Duhului” (Romani 8:3-4).

„Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească: dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului. Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc. Acum, dacă fac ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta că Legea este bună. Și atunci, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine” (Romani 7:14-17).

Pavel ne spune că avânt o înțelegere a ceea ce este păcat, care trebuie să fie definit de legea lui Dumnezeu, nu este suficient ca să putem birui și controla atragerile și înșelăciunea firii omenești. Simplu cunoscând numai legea lui Dumnezeu nu ne rezolvă problemele. Legea lui Dumnezeu ne dă „cunoștința deplină a păcatului” (Romani 3:20). Cunoștința aceasta este esențială creșterii noastre spirituale. Și Pavel confirmă – contrar părerii care îi este atribuită în mod obișnuit lui – că noi trebuie să practicăm „porunca Legii” (Romani 8:4).

Dar aceasta nu este punctul lui principal al versurilor acestea. În loc, din cauza slăbiciunii firii noastre, Pavel subliniază că noi nu putem realiza adevărata neprihănire prin noi înșine, prin eforturile noastre. Numai prin schimbarea firii noastre păcătoase cu firea divină a lui Dumnezeu putem noi birui păcatul. Avem nevoie ca Mântuitorul nostru – Isus, Mesia și Mântuitorul nostru – să trăiască în noi (Galateni 2:20) să ne salveze de noi înșine, și să ne facă neprihăniți. Numai în modul acesta putem noi produce din abundență fructul Duhului.

Fructul Duhului reflectă bunătatea, credința, auto controlul inerent în firea lui Dumnezeu. Dacă Duhul Lui este în noi, trăsăturile acestea care sunt fructul Duhului ar trebui de asemenea să devină caracteristica fundamentală a firii noastre – adică, atâta timp cât noi rămânem „în Hristos” și continuăm să-L servim pe Dumnezeu din inimă.

Cum rezumă Petru esențialele acestea spirituale?

„De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos. Dar cine nu are aceste lucruri, este orb, umblă cu ochii închiși, și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate. De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția vecinică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1:5-11).

Petru aici subliniază cât de importantă este creșterea noastră spirituală pentru menținerea unei relații de supunere cu Hristos acum și pentru moștenirea vieții veșnice în viitor.

Cum să înflăcăram Duhul

Apostolul Pavel a admonestat pe membrii unei congregații pe care o începuse el: „Nu stingeți Duhul” (1 Tesaloniceni 5:19). El l-a îndemnat pe tânărul evanghelist Timotei: „...De aceea îți aduc aminte să înflăcărezi darul lui Dumnezeu, care este în tine prin punerea mâinilor mele. Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință” (2 Timotei 1:6-7).

Pavel a asemănat Duhul lui Dumnezeu cu un tăciune într-un foc ce se stinge. El l-a încurajat pe Timotei să înflăcăreze cărbunii vii, să-i vânture până la flăcări. El a știut că trebuie să fim în gardă împotriva neglijării Duhului lui Dumnezeu, de a lăsa focul să se răcească.

Cum putem noi menține curajul, puterea și dragostea pe care Dumnezeu ni le dă prin Duhul Său? Ce ar putea să ne facă să-l stingem – să înăbușim – prima noastră dragoste și entuziasm pentru a ne atrage aproape de Dumnezeu și să-L lăsăm să ne schimbe activ viețile? Aflăm răspunsurile în câteva scripturi.

Pavel ne spune: „Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ținea piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat

împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunecului acestui veac, împotriva duhurilor răutății cari sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul” (Efeseni 6:10-13).

Satana va face tot ce-i stă în putință să ne descurajeze, să ne facă să devenim deziluzionați și înfricați, să ne abandonăm încrederea în Dumnezeu. Ce a înțeles Pavel atunci spunând „Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu” pentru apărarea noastră? Ce putem noi folosi ca să rezistăm asemenea atitudinii auto-defetiste, ca frica, apatia și descurajarea?

Pavel continuă: „Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu” (versurile 14-17).

Pavel ne spune că avem nevoie să stăm neclintiți în adevărul pe care l-am aflat, concentrându-ne să trăim în neprihănire

indiferent de circumstanțe. Noi de asemenea trebuie să ne facem partea noastră ajutând răspândirea evangheliei adevărate, nepierzând din vedere viața veșnică ca scopul nostru și folosind Cuvântul lui Dumnezeu ca o sabie care taie prin toată decepția.

Dar egal de important este ceea ce Pavel menționează în versurile următoare: „Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții, și pentru mine, ca, ori de câte ori îmi deschid gura, să mi se dea cuvânt, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei, al cărei sol în lanțuri sunt; pentru ca, zic, să vorbesc cu îndrăzneală, cum trebuie să vorbesc” (versurile 18-20).

Puterea noastră de a rămâne tari și activi depinde de cât de mult ne bazăm pe Dumnezeu. Linia noastră de comunicație pentru ajutorul acela este prin rugăciune.

Pavel și ajutoarele sale, s-au rugat nu numai pentru nevoile lor proprii, dar și ca Dumnezeu să-i întărească pe alții care erau în procesul de convertire prin lucrul lor. „De aceea ne rugăm necurmat pentru voi, ca Dumnezeul nostru să vă găsească vrednici de chemarea Lui, și să împlinească în voi, cu putere, orice dorință de bunătate, și orice lucrare izvorâtă din credință, pentru ca Numele Domnului nostru Isus Hristos să fie proslăvit în voi, și voi în El, potrivit cu harul Dumnezeului nostru și al Domnului Isus Hristos” (2 Tesaloniceni 1:11-12).

El îi încurajează de asemenea să-și facă practica lor de a se ruga nu numai pentru ei înșiși dar și pentru el și ceilalți lucrători în faith: „Stăruieți în rugăciune, vegheați în ea cu mulțămiri. Rugați-vă tot odată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru Cuvânt, ca să putem vesti taina lui Hristos, pentru care iată, mă găsesc în lanțuri: ca s-o fac cunoscut așa cum trebuie să vorbesc despre ea” (Coloseni 4:2-4).

El a dorit în special ca ei să se roage pentru succesul muncii sale de răspândire a Evangheliei și serviciul său pentru Biserica lui

Dumnezeu. „Vă îndemn dar, fraților, pentru Domnul nostru Isus Hristos, și pentru dragostea Duhului, să vă luptați împreună cu mine, în rugăciunile voastre către Dumnezeu pentru mine, ca să fiu izbăvit de răzvrățiții din Iudea, și pentru ca slujba, pe care o am pentru Ierusalem, să fie bine primită de sfinți” (Romani 15:30-31).

O cheie pentru a ține lucrul Duhului lui Dumnezeu activ și înflăcărat în viețile noastre este menținerea minților noastre asupra tabloului în mare a ceea ce face Dumnezeu. Dacă ne preocupăm excesiv cu noi înșine și problemele noastre, devenim mai vulnerabili influențelor negative ale Satanei. Pavel îi îndeamnă pe noii convertiți să se vadă pe ei înșiși ca fiind o parte a muncii Mărețe pe care o face Dumnezeu. Ca omul de țintă pentru propovăduirea evanghelie în regiunea lor a lumii, el i-a încurajat ca să suporte cu entuziasm prin rugăciunile lor eforturile lui. El a explicat de ce rugăciunile lor sunt atât de importante: „În adevăr, fraților, nu voim să vă lăsăm în necunoștință despre necazul care ne-a lovit în Asia, de care am fost apăsați peste măsură de mult, mai pe sus de puterile noastre, așa că nici nu mai trăgeam nădejde de viață. Ba încă ne spunea gândul că trebuie să murim; pentru ca să ne punem încrederea nu în noi înșine, ci în Dumnezeu care înviază morții. El ne-a izbăvit și ne izbăvește dintr-o astfel de moarte, și avem nădejde că ne va mai izbăvi încă. Voi înșivă ne veți ajuta cu rugăciunile voastre, pentru ca binefacerea făcută nouă prin rugăciunile multora să fie pentru mulți un prilej de mulțămiri lui Dumnezeu pentru noi” (2 Corinteni 1:8-11).

Pavel menționează marea lui grijă pentru cei convertiți în serviciul Său: „Căci cei tăiați împrejur suntem noi, cari slujim lui Dumnezeu, prin Duhul lui Dumnezeu, cari ne lăudăm în Hristos Isus, și cari nu ne punem încrederea în lucrurile pământești. Măcar că eu aș avea pricină de încredere chiar în lucrurile pământești. Dacă altul crede că se poate încrede în lucrurile pământești, eu și mai mult; eu, care sunt tăiat împrejur a opta zi, din

neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin, Evreu din Evrei; în ce privește Legea, Fariseu; în ce privește râvna, prigonitor al Bisericii; cu privire la neprihănirea, pe care o dă Legea, fără prihană” (Filipeni 1:3-6).

Este important ca să păstrăm încrederea noastră în Dumnezeu vie și activă. Uneori este nevoie să combinăm postul cu rugăciunile noastre ca să stărnim zelul nostru și să ne reînnoim dedicația și comiterea în El. Regele David a scris că „îmi smeream sufletul cu post” (Psalm 35:13). Postul este abținerea dela mâncare și băutură pentru o perioadă scurtă de timp ca o măsură de a ne aduce mințile înapoi la realitatea că noi nu suntem auto suficienți. Postul ne ajută să ne dăm seama cât de fragili suntem noi și cât de mult depindem de lucruri în afara noastră – lucruri pe care noi adesea le luăm ca sigure cum sunt mâncarea și băutura.

Biblia înregistrează că oameni mari ai credinței ca Moise, Ilie, Daniel, Pavel și însuși Isus au postit pentru a se trage mai aproape de Dumnezeu (Exodul 34:28; 1 Regi 19:8; Daniel 9:3; 10:2-3; 2 Corinteni 11:27; Matei 4:2).

Cineva a i-a pus întrebarea lui Isus: „Pentru ce ucenicii lui Ioan și ai Fariseilor postesc, iar ucenicii Tăi nu postesc?” Isus le-a

răspuns: „Oare pot posti nuntașii câtă vreme este mirele cu ei? Câtă vreme au pe mire cu ei, nu pot posti. Vor veni zile, când va fi luat mirele dela ei, și atunci vor posti în ziua aceea” (Marcu 2:18-20).

Isus a știut că ucenicii Săi adevărați, odată ce El nu avea să mai fie cu ei în carne și oase, vor avea nevoie uneori să postească să-și recapete zelul lor de a-L servi pe El. Ei vor avea nevoie să înflăcăreze darul Sfântului Duh din ei.

Isus de asemenea a explicat apropierea corectă pe care noi ar trebui să avem de post: „Când postiți, să nu vă luați o înfățișare posomorâtă, ca fățarnicii, cari își slutesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata. Ci tu, când postești, unge-ți capul, și spală-ți fața, ca să te arăți că postești nu oamenilor, ci Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti” (Matei 6:16-18).

Isus ne spune, „Apropiati-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi” (Iacov 4:8). Prin rugăciune continuă și postit ocazional noi o putem face. Noi ne putem face obiceiul de a stârni și a înflăcăra Duhul lui Dumnezeu din noi.

Transformarea noastră finală

Dacă avem Duhul lui Dumnezeu care va fi destinul nostru când se va reîntoarce Isus?

„Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-și supune toate lucrurile” (Filipeni 3:20-21).

Să citești negreșit descrierea lui Pavel din 1 Corinteni 15:50-54 a transformării noastre finale din trupurile noastre fizice „umile”, mortale, în trupuri spirituale glorioase, nemuritoare. Apostolul Petru însumează transformarea pe care Dumnezeu o realizează în sfinții Săi cu cuvintele acestea: „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin cari El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin pofte” (2 Petru 1:3-4).

Ce urmează?

În lecția No. 10 vom afla cum acei care primesc pe Duhul Sfânt sunt membrii Corpului lui Hristos, Biserica. Vom studia scripturile care definesc Biserica lui Dumnezeu și vom examina scopul și misiunea ei.

Între timp, pentru o înțelegere mai bună a acestei lecții, noi recomandăm ca tu să citești următoarele broșuri gratuite:

- *Poți avea o credință vie* -You Can Have a Living Faith.
- *Cele Zece Porunci* – The Ten Commandments.
- *Care este destinul tău?* - What is Your Destiny?
- *Calea spre viața veșnică* – The Road to Eternal Life.
- *Evanghelia Împărăției* – The Gospel of the Kingdom.
- *Transformându-ți viața: Procesul de convertire* – Transforming Your Life: The Process of Conversion.

Pentru copiile tale gratuite contactează birourile descrise mai jos, sau coboară-le de pe Internet la www.ucg.org/easteuropean.

Chestiuni de ponderat

Întrebările acestea sunt menite ca un ajutor de studiu, să stimuleze mai multă meditare asupra subiectelor discutate în lecția aceasta și să te ajute să le aplici la un nivel personal. Noi îți sugerăm să îți faci timp să scrii răspunsurile tale la aceste întrebări și să le compari cu cele din scripturile date. Te rugăm să te simți liber să ne scrii cu orice comentarii, întrebări sau sugestii despre curs sau lecția aceasta.

- Care sunt unele dintre felurile în care Biblia descrie Duhul Sfânt? (2 Timotei 1:7, Faptele Apostolilor 2:1-4; Ioan 7:37-39; 15:26).
- A inspirat Dumnezeu pe proorocii Săi și alți slujitori din Vechiul Testament cu Duhul Său? (Neemia 9:20; 2 Petru 1:20-21). Dar au ascultat oamenii? (Neemia 9:30; Zaharia 7:11-12).
- Cum propune Dumnezeu să schimbe inimile omenești? (Ezekiel 36:26-28; Ieremia 31:31-34).
- Cât de important este Duhul Sfânt pentru relația noastră cu Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos? (Romani 8:8-11, 14-17; 1 Corinteni 2:12-14).
- Să-i cerem lui Dumnezeu să ne ghideze, prin Duhul Său, ca să înțelegem corect Scripturile? (Luca 11:13; Ioan 14:26; 16:13).
- Cum ne face Duhul Sfânt o creație nouă, și care sunt responsabilitățile pe care aceasta o pune pe cei ce sunt transformați? (Coloseni 1:27; 3:9-10, 12-14; Galateni 2:20; 3:26-27; 2 Corinteni 5:17; Efeseni 4:22-24).
- Ale cui inimă și gânduri ar trebui noi să copiem? (Filipeni 2:5).
- Ce fruct trebuie Duhul lui Dumnezeu să producă în noi? (Galateni 5:22-23; 1 Corinteni 13:4-8; Psalm 5:11-12; Matei 5:9; Iacov 5:7-8; Romani 12:10; Psalm 33:5; Luca 16:19-12; 2 Timotei 2:24; Faptele Apostolilor 24:24-25).
- Dă Dumnezeu daruri speciale prin Duhul Său acelor din Biserica Sa? (Romani 12:4-8; 1 Corinteni 12:4-7; 13:13).

ADRESELE POȘTALE DIN ÎNTREAGA LUME

AMERICA DE NORD, DE SUD ȘI CENTRALĂ

Statele Unite: United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, Ohio 45254-1027
Phone (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
Web site: www.gnmagazine.org
E-mail: info@ucg.org

Canada: United Church of God-Canada
Box 144, Station D
Etobicoke, ON M9A 4X1 Canada
Phone: (905) 876-9966, (800) 338-7779
Fax: (905) 876-0569

Web site address: www.ucg.ca

Caraiibe: United Church of God
P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas
Phone: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566

Martinique: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Zonele vorbind spaniola:
Iglesia de Dios Unida, P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254-1027, U.S.A.
Phone: (513)576-9796 Fax (513) 576-9795
E-mail: info@ucg.org

EUROPA

Insulele Britanice: United Church of God
P.O. Box 705
Watford, Herts, WD 19 6FZ, England
Phone: 020-8386-8467 Fax: 020-8386-1999
Web site: www.goodnews.org.uk

Franța: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Germania:
Vereinte Kirche Gottes/Gute Nachrichten
Postfach 30 15 09, D-53195 Bonn, Germany
Phone: 0228-945-4636 Fax: 0228-945-4637

Italia: La Buona Notizia, Chiesa de Dio Unita
Casella Postale 187, 24121 Bergamo Centro, Italy
Phone și Fax: (+39) 035-452-3573

Web site: www.labuonanotizia.org
E-mail: info@labuonanotizia.org

Olanda: P.O. Box 93, 2800 AB Gouda, Netherlands

Scandinavia: Guds Enade Kyrka
P.O. Box 3535, Stockholm, Suedia
Phone: (+44) 20-8386-8467 Fax: 0046 0142-10340

AFRICA

Africa de Est: Kenia, Tanzania și Uganda:
United Church of God-Kenia

P.O. Box 75261, Nairobi, 00200, Kenia
E-mail: kenya@ucg.org , Web site: www.ucgeastafrica.org

Ghana: P.O. Box 3805 Kumasi, Ghana
E-mail: ghana@ucg.org

Mauritius: P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius
Nigeria: United Church of God-West Africa

P.O. Box 1715, Yaba, Lagos, Nigeria
Phone: 234-1-791-8009, E-mail: nigeria@ucg.org

Africa de Sud, Botswana, Lesotho, Namibia și Swaziland:
United Church of God - Southern Africa
P.O. Box 2209, Beacon Bay, East London 5205,
South Africa

Phone and Fax: 043-748-1694 E-mail: rsa@ucg.org

Zambia: P.O. Box 23076, Kitwe, Zambia
Phone: (02) 226-076 E-mail: zambia@ucg.org

Zimbabwe: P.O. Box 928, Causeway, Harare, Zimbabwe
Phone: 011716273 E-mail: zimbabwe@ucg.org

REGIUNEA PACIFICULUI

Australia: United Church of God-Australia
GPO Box 535, Brisbane, Qld 4001, Australia
Phone: 07 55 202 111 Free call: 1-800-356-202
Fax: 07-55-202-122

Web site: www.ucg.org.au E-mail: info@ucg.org.au

Fiji: United Church of God
P.O. Box 11081,

Laucala Beach Estate, Suva, Fiji

Noua Zeelandă: United Church of God
P.O. Box 22, Auckland, 1015, New Zealand
Phone: Toll Free 0508-463-763

Filipinele: P.O. Box 81840
DCCPO, 8000 Davao City, Philippines
Phone and Fax: +63-82 241 0150
Cell/text: +63-918-904 4444
Web site address: www.ucg.org.ph

Tonga: United Church of God - Tonga
P.O. Box 127, Nuku'Alofa, Tonga

TOATE ZONELE ȘI NAȚIUNILE NEMENTIONATE

United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 4
5254 -1027, U.S.A.
Phone: (513) 576-9796